การใช้เบี้ยอรรถกรในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติก

Reducing of Aggressive Behavior of Autistic Children by Using the Token Economy Reinforcement

ยุวดี เอี๊ยวเจริญ(Yuwadee lawcharoen)*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติก ตัวอย่างที่ใช้ในการวิฤจัยครั้งนี้คือ เด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 5 คน

การทดลองเป็นการศึกษารายกรณีแบบ ABA โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ เป็นเวลา 10 สัปดาห์ คือระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ระยะที่ 2 ระยะทดลองใช้โปรแกรมการใช้เบี้ยอรรถกรเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ระยะที่ 3 ระยะติดตามผลหลังหยุดการใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรเป็นเวลา 2 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบสำรวจตัวเสริมแรง แบบสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าว

ผลการวิจัยพบว่า

การใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรสามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกได้ โดยพิจารณาจากความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวในระยะเส้นฐานที่ 1 (A) และระยะที่ 2 (B) โดยพบว่าระยะการปรับพฤติกรรมแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรม

คำสำคัญ : เบี้ยอรรถกร, พฤติกรรมก้าวร้าว, เด็กออทิสติก

* นักจิตวิทยาคลินิก ชำนาญการ โรงพยาบาลนครปฐม โทรศัพท์ 084-3943332
E-mail : Lookmod555@hotmail.com, (Nakhon Pathom Hospital)

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

Abstract

The purpose of this research was to study the effect of token economy reinforcement to reduce aggressive behavior in autistic children. The subjects were 5 autistic students.

The experimental design was a single – subject experimentation with ABA model. The experiment proceduce was devided in to 3 phases for 10 weeks. The first phase was a base – line period which covered 2 weeks. The second phase which covered 6 weeks was an experimentation phase of using token economy reinforcement to reduce the subject's aggressive behavior. The instruments used to collect data were 1.The survey reinforcement form. 2.The observation form to record aggressive behavior.

The result found that the subject's aggressive behavior was reduced when using the economy token reinforcement.

Keywords : The token economy reinforcement, aggressive behavior, autistic children

บทนำ

กลุ่มงานจิตเวช โรงพยาบาลนครปฐม เปิดให้บริการด้านจิตเวชเด็กและวัยรุ่นในระดับตติยภูมิอย่างถูกต้องปลอดภัย โดยวิธีการให้บริการแก่บุคคลที่มีภาวะโรคออทิสติก(Autistic Spectrums) เพื่อให้มีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาดีขึ้น เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในครอบครัวและชุมชนตามศักยภาพ มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ต่างๆลดลง มีความปลอดภัย และเตรียมความพร้อมก่อนส่งต่อเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ สามารถอยู่ร่วมกับครอบครัวและชุมชนได้อย่างเหมาะสม ผู้ปกครองยังต้องมีส่วนร่วม มีความรู้ความเข้าใจในการฟื้นฟูสมรรถภาพ มีทักษะในการนำความรู้ไปปฏิบัติเพื่อดูแลเด็กออทิสติกได้

เด็กออทิสติกเป็นเด็กพิเศษประเภทหนึ่งที่มีความผิดปกติทางพฤติกรรมแบบจำเพาะ โดยพฤติกรรมที่ผิดปกตินั้นเป็นความบกพร่องเกี่ยวกับการสร้างสัมพันธภาพทางสังคม ภาษา การสื่อความหมาย และจินตนาการในการเล่น ซึ่งความบกพร่องเหล่านี้ เป็นผลมาจากความผิดปกติของระบบประสาทส่วนกลางพบได้ในช่วงแรกเกิดก่อนอายุ 3 ขวบ โรคออทิสติก ไม่ใช่โรคปัญญาอ่อน แต่เป็นโรคที่มีความผิดปกติของพัฒนาการทางสมองที่ล่าช้า การช่วยเหลือการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง พ่อแม่จะมีความเครียดและกังวลเนื่องจากเด็กเหล่านี้จะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น อาละวาด ก้าวร้าว ซนมาก ไม่อยู่นิ่ง ซึ่งพฤติกรรมที่เป็นปัญหานี้เกิดมาจากข้อจำกัดของเด็กในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นในสังคม เข้าสังคมไม่ได้ ถ้าหากพ่อแม่หรือผู้ที่เลี้ยงดูตลอดจนครูมีความเห็นว่าเด็กออทิสติกสามารถเรียนรู้ได้ การสอนให้เด็กออทิสติก่เรียนรู้การปรับตัวในการที่จะอยู่ร่วมกันกับคนอื่น สามารถสื่อสารกับผู้อื่นก็จะช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้ดีขึ้นและอยู่ร่วมในสังคมได้(สาวิตรี ผลเจริญพงศ์, 2551)

การที่เด็กออทิสติกชอบแยกตัวอยู่ตามลำพังไม่รู้จักการเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่เข้าใจบริบทของสังคม ทำให้เด็กเหล่านี้มักแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ขาดความเข้าใจกฎเกณฑ์ ทางสังคมการสร้างปฏิสัมพันธ์ไม่เป็นธรรมชาติมีพฤติกรรมทางสังคมไม่สมวัยสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ ไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนและบุคคลทั่วไป ลักษณะความบกพร่องทางสังคมของเด็กออทิสติกในวัย เรียน เช่น การลุกออกจากที่ ออกจากห้องเรียนโดยไม่ขออนุญาต การพูดในสิ่งที่ตนเองต้องการพูด หรือพูดขัดจังหวะ การไม่รู้จักยืดหยุ่น ไม่เข้าใจสีหน้า ท่าทางของเพื่อนรอบข้าง ทำให้แสดงพฤติกรรม ออกมาเหมือนไม่รู้จักกาลเทศะ เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กขาดโอกาสในเรียนรู้จากบุคคลอื่น (อัจจิมา ศิริพิบูลย์ผล, 2552) หากปัญหานี้ไม่ได้รับการช่วยเหลือหรือแก้ไขแล้ว เด็กก็จะเรียนรู้ในสิ่งที่ไม่ถูกต้องมากขึ้น แก้ไขยากขึ้น และทำให้โอกาสในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นลดน้อยลงเรื่อยๆ

นอกจากเด็กออทิสติกเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษกลุ่มหนึ่งที่มีความบกพร่องของพัฒนาการซึ่ง สังเกตเห็นได้เด่นชัด 3 ด้านด้วยกัน คือ ความบกพร่องด้านการสื่อสาร ความบกพร่องด้านพฤติกรรม และความบกพร่องด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม รวมถึงทักษะทางสังคม ส่วนความบกพร่องด้านพฤติกรรมนั้น เด็กออทิสติกชอบ ทำสิ่งเดิม ๆ เป็ นกิจวัตร หากมีการเปลี่ยนแปลงก็มักจะทำให้เด็กรู้สึกเครียดอึดอัด คับข้องใจและอาจจะแสดงออกทางพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น กรีดร้อง โวยวาย อาละวาดทำลายข้าวของ เป็นต้น นอกจากนี้เด็กบางคนอาจแสดงความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด เช่น สะบัดมือ โยกตัว การจ้องมองใบพัดของพัดลมที่กำลังหมุนอยู่เป็นเวลานาน หรือการแสดงพฤติกรรมเคลื่อนไหว ซ้ำ ๆ เช่น การสะบัดมือ การหมุนรอบตัวเอง การกระโดดอยู่กับที่ เป็นต้น (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553)

การปรับพฤติกรรม เป็นวิธีหนึ่งที่นำมาใช้เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เป็นกระบวนการที่ใช้หลักการทฤษฎีการเรียนรู้ ผนวกกับระเบียบวิธีการทางจิตวิทยาการทดลองมาผสมผสานกัน ซึ่งเป็นวิธีการที่เป็นระบบ สามารถนำมาใช้ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (จีระพงศ์ เพียรเจริญ, 2549) วิธีการแก้ไขหรือปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติกจะไม่นิยมใช้วิธีการลงโทษเนื่องจากการลงโทษก่อให้เกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์ในตัวเด็กได้ เช่น ทำให้เด็กเกิดความโกรธ ความกลัว นักจิตวิทยาหลายท่านเสนอว่าควรใช้วิธีการทางบวกแทนการลงโทษ (สาวิตรี ผลเจริญพงศ์, 2551)

การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร เป็นวิธีการหนึ่งที่น่าสนใจที่จะนำมาใช้ในการปรับพฤติกรรม เบี้ยอรรถกรคือ การใช้เบี้ย ดาว แต้ม หรือคะแนนเป็นตัวเสริมแรง โดยที่เบี้ย ดาว แต้มหรือคะแนนนั้นสามารถนำไปแลกเป็นตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้มากกว่า 1 ตัวขึ้นไป ทำให้เบี้ยอรรถกรมีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยาย มีประสิทธิภาพสูงในการเป็นตัวเสริมแรงและมีโอกาสที่จะหมดสภาพการเป็นตัวเสริมแรงได้น้อยมาก ตัวอย่างของเบี้ยอรรถกรที่ใช้กันใน ปัจจุบัน ได้แก่ เงิน คูปองแลกของ เป็นต้น (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2543) ซึ่งการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรนั้นมีประสิทธิภาพในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทางสังคม เช่น ก้าวร้าว ก่อกวน ดื้อ พฤติกรรมดังกล่าวจะก่อให้เกิดผลเสียต่อตัวเด็กเอง เช่น อาจจะทำให้เด็กไม่สามารถทำกิจวัตรประจำวันที่ปฏิบัติเป็นประจำได้ตามปกติ ปิดกั้นการเรียนรู้ในด้านต่างๆ ส่งผลให้พัฒนาการล่าช้า เพิ่มภาระในการเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ทั้งนี้เบี้ยอรรถกรเป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพมากและสามารถใช้ง่าย ผู้ได้รับการปรับพฤติกรรมมีความพึงพอใจและมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดน้อยลงกว่าเดิม การใช้เบี้ยอรรถกรเป็นตัวเสริมแรงจะสามารถ ทำให้เด็กเพิ่มหรือลดพฤติกรรมได้ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้ใช้ต้องการดังเช่น สาวิตรี ผลเจริญพงศ์(2551) ได้ทำการศึกษา

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

เรื่องการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกระดับก่อนประถมศึกษา โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร พบว่า พฤติกรรมที่สังเกตเห็นในแต่ละครั้งหลังจากการบันทึกความถี่ เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังจากการได้รับการปรับพฤติกรรมแบบ ABA และหลังจากการถอดถอนโปรแกรมการปรับพฤติกรรมแล้ว พฤติกรรมก้าวร้าวก็ยังคงอยู่ไม่หายขาดเด็กยังคงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่บ้าง แต่พฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกมานั้นมีความถี่ลดน้อยลงกว่าก่อนที่จะได้รับการปรับพฤติกรรมมากและความรุนแรงของพฤติกรรมก็เบาลง จากงานวิจัยดังกล่าวทำให้เห็นว่า หากเด็กได้รับการแก้ไขในพฤติกรรมก้าวร้าวนี้ก็จะส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดน้อยลง ดังนั้นการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กออทิสติกจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นนักจิตวิทยาคลินิก มีหน้าที่รับรับผิดชอบหลัก คือให้การปรึกษา จิตบำบัด พฤติกรรมบำบัด การบำบัดทางจิตวิทยา การฟื้นฟู สมรรถภาพทางจิตใจ สังคม อารมณ์ สติปัญญา ตามมาตรฐานวิชาชีพจิตวิทยาคลินิก จากการปฏิบัติงานในคลินิกจิตเวชเด็กและวัยรุ่นได้พบปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กออทิสติกอยู่บ่อยครั้ง จึงเกิดความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้เบี้ยอรรถกรในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติก เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เป็นตัวปิดกั้นการเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ และส่งเสริมให้เด็กสามารถพัฒนาตนเองให้อย่างเต็มศักยภาพ ลดภาระการเลี้ยงดูของพ่อแม่ สามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้เบี้ยอรรถกรในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติก

ขอบเขตการวิจัย

ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือ เด็กเพศชาย จำนวน 5 ราย อายุระหว่าง 5 - 6 ขวบ เข้ารับการรักษาโรคจิตเวชเด็ก ณ กลุ่มงานจิตเวช โรงพยาบาลนครปฐม หลังจากได้รับการวินิจฉัยโรคจากจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างจัดอยู่ในกลุ่มโรคออทิสติกที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง จากนั้นจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นจึงให้การบำบัดรักษาโดย การปรับพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวดังกล่าวจะแสดงออกมาในลักษณะ ตี ตบ ชกต่อย แตะผู้อื่น ขว้างปาของที่อยู่ใกล้มือ สะบัดรองเท้า ร้องไห้ โวยวายเสียงดัง ทิ้งตัวเองลงกับพื้น นั่งหรือนอนลงกับพื้นเวลาถูกขัดใจ การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวนี้ส่งผลให้ไม่สามารถแยกเด็กออกจากผู้ปกครองเพื่อเข้าห้องปรับพฤติกรรมได้ เด็กไม่ทำตามสั่ง ผู้ปกครองไม่สามารถขัดใจได้ เป็นอันตรายต่อตัวเด็กเองและคนรอบข้าง

กลุ่มตัวอย่างยังไม่ได้รับยาเพื่อช่วยในการลดพฤติกรรมก้าวร้าว เนื่องจากจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นมองว่าสาเหตุที่ก้าวร้าวมาจากการเลี้ยงดูแบบตามใจ เด็กไม่เคยถูกขัดใจ และพ่อแม่ยังไม่มีแนวทางในการปรับพฤติกรรม ผู้ปกครองยินยอมและเห็นความจำเป็นในการปรับพฤติกรรมและสามารถนำเด็กเข้ารับการปรับพฤติกรรมได้ตามวัน เวลาที่กำหนด

ระยะเวลา ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตั้งแต่เดือนมกราคม 2560 – มีนาคม 2560 ซึ่งจะดำเนินการวิจัยในวันจันทร์ถึงศุกร์ เวลา 09.00 - 13.20 น.

เด็กเพศชาย รายที่ 1 เวลา 9.00 – 9.20 น.

เด็กเพศชาย รายที่ 2 เวลา 9.30 – 9.50 น.

เด็กเพศชาย รายที่ 3 เวลา 10.00 – 10.20 น.

เด็กเพศชาย รายที่ 4 เวลา 10.30 – 11.50 น.

เด็กเพศชาย รายที่ 5 เวลา 13.00 – 13.20 น.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีเครื่องมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. แบบสำรวจตัวเสริมแรง
2. แบบสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าว

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือเพื่อการวิจัย

ในการสร้างเครื่องมือผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. แบบสำรวจตัวเสริมแรง

เป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจมาเป็นแนวทางในการกำหนดตัวเสริมแรงในการปรับพฤติกรรม ซึ่งผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการเสริมแรงจากเอกสารตำรา งานวิจัย ทีเกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทาง ในการกำหนดตัวเสริมแรง และนำแนวคำถามตัวเสริมแรงของ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2539 : 199) มาเป็นแนวทางในการกำหนดข้อคำถาม โดยในที่นี้จะใช้เป็นรูปภาพแทน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้ จึงให้กลุ่มตัวอย่างเลือกภาพตัวเสริมแรงที่ตรงกับความต้องการเรียงลำดับจากน้อยไปหามาก 3 อันดับ

1.2 ผู้ศึกษาดำเนินการสำรวจตัวเสริมแรงโดยคำนึงถึงหลักการ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง และจุดมุ่งหมายของการศึกษา ตรวจสอบความเหมาะสมของแบบสำรวจตัวเสริมแรงโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ได้ให้ความเห็นชอบเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการศึกษาในครั้งนี้

2. แบบสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าว

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

2.2 ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างเครื่องมือแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว

2.3 กำหนดแบบสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวและบันทึกความถี่พฤติกรรมก้าวร้าว

2.4 สร้างแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.5 หาค่าความเที่ยงของการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว จากผู้สังเกต 2 คน โดยใช้การหาค่า IOR (Interobserver Reliability) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 96.46

2.6 นำแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว ฉบับสมบูรณ์ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เพื่อให้การสังเกตและบันทึกเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ป้องกันตัวแปรแทรกซ้อนที่ไม่พึงประสงค์ จึงมีข้อปฏิบัติดังนี้

1. ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตพฤติกรรม ทำความเข้าใจให้ตรงกันในเรื่องการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว ว่าพฤติกรรมไหนบ้างที่ถือว่าเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว และวิธีการจดบันทึกในแบบบันทึกพฤติกรรม

2. ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตโดยอยู่คนละตำแหน่ง สามารถมองเห็นพฤติกรรมของเด็กได้ชัดเจน

3. ผู้วิจัยดำเนินการปรับพฤติกรรมและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกต จดบันทึกในแบบสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าว

จากนั้นนำผลการบันทึกของผู้สังเกตทั้ง 2 คน มาหาค่าความเที่ยงของการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม โดยใช้สูตร IOR ซึ่งค่าความเที่ยงที่ได้จากการคำนวณจะต้องมีค่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จึงถือว่าผลที่ได้จากการสังเกตนั้นมีค่าความเที่ยง หมายความว่า ผู้สังเกตและผู้บันทึกพฤติกรรมมีความสามารถในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมได้อย่างเที่ยงตรง พร้อมที่จะดำเนินการในขั้นตอนต่อไปได้

วิธีดำเนินการทดลอง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาทดลองแบบรายกรณี (Single – case Experimental Design) รูปแบบ ABA ทั้งนี้โดยการแบ่งระยะต่างๆ ของวิธีการทดลองออกเป็น 3 ระยะ

ตารางที่ 1 การปรับพฤติกรรมแบบ ABA

ระยะที่ 1 = A การหาเส้นฐานการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว	ระยะที่ 2 = B ดำเนินการปรับพฤติกรรมโดยใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร	ระยะที่ 3 = A ติดตามผลการปรับพฤติกรรม เว้นระยะเวลาหลังสิ้นสุดการเข้าโปรแกรม 2 สัปดาห์

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

A แทน ระยะการหาเส้นฐานการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว

B แทน ระยะการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวโดยใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

A แทน ระยะติดตามผลการปรับพฤติกรรมก้าวร้าว

ระยะที่ 1 การหาเส้นฐาน (Baseline) หรือระยะ A เป็นขั้นตอนแรกของวิธีการแบบ ABA โดยที่ระยะนี้จะเป็นการรวบรวมการเก็บข้อมูลความถี่ของการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวที่ผู้รับการทดลองแสดงออกโดยใช้วิธีสังเกต ซึ่งข้อมูลที่ได้จะนำไปหาค่าเฉลี่ยเพื่อกำหนดค่าพฤติกรรมเส้นฐานก่อนที่จะมีการปรับพฤติกรรม ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมภายหลังจากการดำเนินการปรับพฤติกรรมแล้ว

ระยะหาเส้นฐาน ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย 2 สัปดาห์ คือ วันที่ 9 มกราคม 2560 – วันที่ 20 มกราคม 2560 ซึ่งจะดำเนินการวิจัยทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ เวลา 09.00-13.20 น.

ระยะที่ 2 ดำเนินการปรับพฤติกรรม (Treatment) หรือระยะ B เป็นระยะของการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร โดยการให้รางวัล คือ สติ๊กเกอร์รูปดาว เมื่อสะสมได้ตั้งแต่ 2 ดวงขึ้นไป สามารถนำมาแลกขนมที่เด็กชอบได้ โดยผู้วิจัยได้กำหนดการให้รางวัลทันทีที่เด็กไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวในระยะเวลาที่กำหนด เนื่องจากเด็กในวัยนี้เป็นเด็กเล็กยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องการวางเงื่อนไขแลกรางวัลมากนัก และมักจะรอคอยไม่ได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงให้การเสริมแรงทันทีที่เด็กไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว ดังนั้น พฤติกรรมใหม่ที่เกิดขึ้นนี้จึงเรียกว่า พฤติกรรมตามเงื่อนไขการทดลอง ต่อจากนั้นจึงทำการเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวในระยะ A กับระยะ B ซึ่งผลของการเปรียบเทียบจะทำให้ทราบว่าพฤติกรรมก้าวร้าวเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

ระยะทดลองการใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรมโดยการเสริมแรง ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง 6 สัปดาห์ คือ ตั้งแต่วันที่ 23 มกราคม 2560 – วันที่ 6 มีนาคม 2560 ซึ่งจะดำเนินการวิจัยในทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ เวลา 09.00-13.20 น.

การเสริมแรงมีรายละเอียดดังนี้

ผู้วิจัยตั้งข้อตกลงกับเด็กว่า ถ้าเด็กไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อตนเอง ต่อผู้อื่น ต่อทรัพย์สิน ตลอดช่วงเวลา 5 นาที เด็กจะได้รับรางวัลคือสติ๊กเกอร์รูปดาว 1 ดวง ติดในบัตรสะสมสติ๊กเกอร์ และจะสามารถนำมาแลกรางวัลได้เป็นขนมปังเวเฟอร์เคลือบช็อคโกแลต เมื่อสะสมสติ๊กเกอร์ครบ 2 ดวง สามารถนำสติ๊กเกอร์รูปดาวมาแลกรางวัลได้เป็นขนมทิวลี่เคลือบช็อคโกแลต เมื่อสะสมสติ๊กเกอร์ครบ 3-5 ดวง จะสามารถนำสติ๊กเกอร์รูปดาวมาแลกรางวัลเป็นขนมkinder joyไข่ช็อคโกแลต

ระยะที่ 3 การติดตามผลการปรับพฤติกรรม (Follow - up) หรือระยะ A ซึ่งถือว่าเป็นระยะของการสลับกลับ โดยจะดำเนินการเช่นเดียวกับระยะ A อีกครั้ง ทั้งนี้เพื่อจะสังเกตการเปลี่ยนแปลงของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายว่า ภายหลังการยุติการเสริมแรงแล้วเทคนิคนี้ยังมีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายจริงหรือไม่

ระยะติดตามผล ผู้วิจัยจะดำเนินการหลังจากเว้นระยะสิ้นสุดการเข้าโปรแกรมการปรับพฤติกรรมไป 2 สัปดาห์ ระยะติดตามผลจะดำเนินการ 2 สัปดาห์ คือ วันที่ 20 มีนาคม 2560 - วันที่ 31 มีนาคม 2560

การดำเนินการวิจัยทั้ง 3 ระยะนี้เป็นการดำเนินการโดยผู้วิจัยควบคู่กับผู้ร่วมสังเกต

การวิเคราะห์ข้อมูล

การดำเนินการวิจัยทั้ง 3 ระยะนี้เป็นการดำเนินการโดยผู้วิจัยดำเนินการร่วมกับผู้ร่วมสังเกตผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวในรูปแบบบันทึกความถี่พฤติกรรมก้าวร้าว นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

1. นำผลจากการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมในแต่ละระยะของผู้วิจัยมาหาความถี่และค่าเฉลี่ยเพื่อดูผลของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก้าวร้าว

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

2. นำผลจากการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว ตลอดการทดลองทั้ง 3 ระยะมาหาค่าความถี่และค่าเฉลี่ยเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมก้าวร้าวในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและหลังจากการได้รับการปรับพฤติกรรมโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

การหาคุณภาพเครื่องมือ

เพื่อให้การสังเกตและบันทึกเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ป้องกันตัวแปรแทรกซ้อนที่ไม่พึงประสงค์ จึงมีข้อปฏิบัติดังนี้

1. ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตพฤติกรรม ทำความเข้าใจให้ตรงกันในเรื่องการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว ว่าพฤติกรรมไหนบ้างที่ถือว่าเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว และวิธีการจดบันทึกในแบบบันทึกพฤติกรรม

2. ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตโดยอยู่คนละตำแหน่ง สามารถมองเห็นพฤติกรรมของเด็กได้ชัดเจน

3. ผู้วิจัยดำเนินการปรับพฤติกรรมและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกต จดบันทึกในแบบสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าว

จากนั้นนำผลการบันทึกของผู้สังเกตทั้ง 2 คน มาหาค่าความเที่ยงของการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม โดยใช้สูตร IOR ซึ่งค่าความเที่ยงที่ได้จากการคำนวณจะต้องมีค่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จึงถือว่าผลที่ได้จากการสังเกตนั้นมีค่าความเที่ยง หมายความว่า ผู้สังเกตและผู้บันทึกพฤติกรรมมีความสามารถในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมได้อย่างเที่ยงตรง พร้อมที่จะดำเนินการในขั้นตอนต่อไปได้

$$\text{IOR} = \frac{A\ x\ 100}{A + D}$$

เมื่อ แทน A จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน

แทน D จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกได้ไม่ตรงกัน

ผลการวิจัย

ค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งของพฤติกรรมก้าวร้าวตลอดการทดลองทั้ง 3 ระยะ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตารางต่อไปนี้

ระยะที่	รายที่ 1 (ค่าเฉลี่ย)	รายที่ 2 (ค่าเฉลี่ย)	รายที่ 3 (ค่าเฉลี่ย)	รายที่ 4 (ค่าเฉลี่ย)	รายที่ 5 (ค่าเฉลี่ย)
1 (A)	8.60	8.50	8.60	8.70	8.60
2 (B)	3.20	3.60	3.50	3.40	3.30
3 (A)	2.60	2.50	2.50	2.60	2.50

จากตารางพบว่า

รายที่ 1

ระยะที่ 1(A) ระยะเส้นฐานพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 8.60 ครั้ง

ระยะที่ 2(B) ระยะการปรับพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรม มีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.20 ครั้ง

ระยะที่ 3(A) ระยะการถอดถอนการให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะการปรับพฤติกรรม มีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.60 ครั้ง

รายที่ 2

ระยะที่ 1(A) ระยะเส้นฐานพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 8.50 ครั้ง

ระยะที่ 2(B) ระยะการปรับพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรม มีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.60 ครั้ง

ระยะที่ 3(A) ระยะการถอดถอนการให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะการปรับพฤติกรรม มีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.50 ครั้ง

รายที่ 3

ระยะที่ 1(A) ระยะเส้นฐานพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 8.60 ครั้ง

ระยะที่ 2(B) ระยะการปรับพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรม มีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.50 ครั้ง

ระยะที่ 3(A) ระยะการถอดถอนการให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะการปรับพฤติกรรม มีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.50 ครั้ง

รายที่ 4

ระยะที่ 1(A) ระยะเส้นฐานพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 8.70 ครั้ง

ระยะที่ 2(B) ระยะการปรับพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรม มีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.40 ครั้ง

ระยะที่ 3(A) ระยะการถอดถอนการให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะการปรับพฤติกรรม มีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.60 ครั้ง

รายที่ 5

ระยะที่ 1(A) ระยะเส้นฐานพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 8.60 ครั้ง

ระยะที่ 2(B) ระยะการปรับพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรม มีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.30 ครั้ง

ระยะที่ 3(A) ระยะการถอดถอนการให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะการปรับพฤติกรรม มีค่าความถี่คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.50 ครั้ง

แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมก้าวร้าวของตัวอย่างที่ใช้ศึกษามีความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงในระยะที่ 2 ระยะการปรับพฤติกรรม และระยะที่ 3 คือระยะการถอดถอนการให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ผลการ

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

วิเคราะห์ข้อมูลมีค่าความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากได้รับการปรับพฤติกรรมโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

สรุปผลการวิจัย

เด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว เมื่อได้รับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร เด็กมีการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ การใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร สามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกได้

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติก ซึ่งเป็นการวิจัยรายกรณี ทำการศึกษากับเด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวโดยการตีข่วน ขว้างทำลายข้าวของ ร้องไห้เสียงดัง ดิ้น กรีดร้อง ผลการวิจัยพบว่า ในระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรม มีค่าความถี่สูง หลังจากที่ใช้การปรับพฤติกรรมโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร เมื่อเด็กไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวตามข้อตกลงที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ให้รางวัลที่เด็กชอบคือขนมช็อคโกแลต โดยพบว่า มีค่าความถี่ลดลงเมื่อเทียบกับระยะก่อนปรับพฤติกรรมจริง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าความถี่และค่าเฉลี่ยของการสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวของแต่ละครั้งของสัปดาห์ พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกในแต่ละระยะการทดลอง พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกมีความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงในระยะที่ 2 (B) ลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรม และในระยะที่ 3 (A) ระยะการถอดถอนการให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะการปรับพฤติกรรม จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีค่าความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากได้รับการปรับพฤติกรรมโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรโดยเด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลดลงและมีพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้น แสดงให้เห็นว่าเบี้ยอรรถกรมีผลต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกได้ ถ้าเบี้ยอรรถกรนั้นเป็นสิ่งที่เด็กชอบ ต้องการ ซึ่งผู้วิจัยได้สำรวจตัวเสริมแรงที่เด็กชอบ และให้ตัวเสริมแรงที่เด็กชอบ ย่อมส่งผลให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เพื่อเด็กจะได้ในสิ่งที่เด็กต้องการ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สาวิตรี ผลเจริญพงศ์(2551) ศึกษาผลการใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกระดับก่อนประถมศึกษา ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ระดับก่อนประถมศึกษา โดยเป็นเพศหญิง อายุ 6 ขวบ ผลการวิจัยพบว่า การใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรสามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกได้โดยพิจารณาจากความถี่พฤติกรรมก้าวร้าวในระยะเส้นฐานที่ 1 (A) มีค่าเฉลี่ย 8.50 ครั้ง ระยะที่ 2 (B) ระยะการปรับพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากระยะเส้นฐานพฤติกรรมโดยมีค่าเฉลี่ยของความถี่ 3.40 ครั้งนอกจากนี้ผลการศึกษาของ อนัญญา เผื่อนผึ้ง (2549) ศึกษาการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกก่อนและหลังการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .05 โดยหลังใช้วิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรแล้วนักเรียนออทิสติกมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง จากก่อนการเสริมแรง

และ มาลินี ไชยบัง(2550) ศึกษาผลการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติก ที่เรียนร่วมโดยใช้วิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการเล่นเกมกับเด็กปกติ ผลการศึกษาพบว่า เด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในห้องเรียนร่วมในการเล่นเกมกับเด็กปกติ หลังจากได้รับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรแล้ว พบว่า มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติก

การใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ในการศึกษาครั้งนี้ ใช้รางวัลที่เด็กชอบคือขนมช็อกโกแลต นำมาเป็นแรงเสริม ซึ่งเป็นขนมที่เด็กชอบมาก การใช้เบี้ยอรรถกรเป็นวิธีหนึ่งที่นำมาใช้เพื่อเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาโดยมีหลักว่าเมื่อทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วจะได้รับเบี้ยอรรถกรตามจำนวนที่กำหนดไว้และสามารถนำไปแลกเป็นตัวเสริมแรงอื่นๆ ได้ตามที่ต้องการ จึงทำให้เบี้ยอรรถกรมีลักษณะเป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยายที่มีประสิทธิภาพสูง ในขณะเดียวกันก็มีโอกาสที่จะหมดสภาพเป็นตัวเสริมแรงได้น้อยมาก (สมโภชน์, 2541) จึงนำมาเป็นเงื่อนไขเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ คือพฤติกรรมก้าวร้าว ผลการวิจัยครั้งนี้ตลอดการทดลองทั้ง 3 ระยะ พบว่าพฤติกรรมที่สังเกตเห็นในแต่ละครั้งจากการบันทึกความถี่ เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังจากได้รับการปรับพฤติกรรมแบบ ABA และหลังจากถอดถอนโปรแกรมการปรับพฤติกรรมแล้ว พฤติกรรมก้าวร้าวก็ยังคงอยู่ไม่หายขาดเด็กยังคงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวบ้าง อาจเนื่องมาจากต้องใช้เวลาและการฝึกฝนต่อเนื่องสม่ำเสมอเป็นระยะเวลาหนึ่งเพื่อให้เกิดความเคยชินแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ แต่พฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกมานั้นมีความถี่ลดลงน้อยกว่าก่อนที่จะได้รับการปรับพฤติกรรมและความรุนแรงของพฤติกรรมก็ลดลง

ข้อสังเกตจากผลการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การปรับพฤติกรรมก้าวร้าวโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกได้ โดยเด็กเกิดการเรียนรู้การวางเงื่อนไข เกิดความยับยั้งชั่งใจที่จะไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว ทำให้พฤติกรรมก้าวร้าวโดยเฉลี่ยลดลง ส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยได้รับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรอันเป็นตัวเสริมแรงที่เด็กพึงพอใจ

ข้อเสนอแนะการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ 2 ด้านได้แก่

1.ข้อเสนอแนะจากผลที่ได้จากการวิจัย

การใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรมาเป็นเงื่อนไขเพื่อไม่ให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้น ผู้ฝึกต้องประเมินให้ชัดเจนว่า ตัวเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรนั้นๆ เด็กต้องการจริงๆ การใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรมโดยการใช้ตัวเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรจึงจะได้ผล

2.ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการจัดอบรม ให้ความรู้แก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องเช่น นักจิตวิทยา ครู พ่อแม่หรือผู้ปกครองในการนำแนวทางการปรับพฤติกรรมไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพให้แก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง ในการนำความรู้ด้านการให้คำปรึกษา เทคนิคการปรับพฤติกรรม รวมถึงความรู้ แนวคิด ทฤษฎี เพื่อนำไปใช้ในการปรับพฤติกรรมให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กุลยา ก่อสุวรรณ. (2553). **การสอนเด็กที่มีความบกพร่องระดับเล็กน้อย.** นนทบุรี: สหมิตรพริ้นติ้ง แอนด์พับลิสชิ่ง.

จีระพงศ์ เพียรเจริญ. (2549). **การลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติกโดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ร่วมกับการปรับสินไหม.** หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มาลินี ไชยบัง.(2550).**การศึกษาผลการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมโดยใช้วิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการเล่นเกมกับเด็กปกติ.วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การศึกษาพิเศษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.**

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.(2543). ***ทฤษฎีและการปรับพฤติกรรม***. กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2539). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์**.**

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.(2543). ***ทฤษฎีและการปรับพฤติกรรม***. กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สาวิตรี ผลเจริญพงศ์. **(2551**). **การปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกระดับก่อนประถมศึกษาโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร.** หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อนัญญา เผื่อนผึ้ง. (2549).**การปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย.วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การศึกษาพิเศษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.**

อัจจิมา ศิริพิบูลย์ผล. (2552). ทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยออทิสติกที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นแบบร่วมมือ. ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.